

De Sixpack-moorden

Een JT-mysterie

Colofon

ISBN: 978 94 6365 907 9

Eerste druk 2026

© 2026 Walther van Venrooij

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De Sixpack-moordden

Een JT-mysterie

Walther van Venrooij

*Voor mijn dochters, die mij meesleepten naar een reünie
van mijn en onze middelbare school.*

DANKWOORD

Ik ben opnieuw grote dank verschuldigd aan mw. G. Peek-Ijsselmuiden, die zo vriendelijk was het manuscript van dit boek kritisch door te lezen.

VOORWOORD

Dit is het 11de boek van de JT (Joost Ternate) serie. Hoewel elk JT-boek als een onafhankelijk verhaal te lezen is, kan ik mij voorstellen dat sommige lezers meer achtergrondinformatie over de hoofdpersonen (Joost Ternate, Henk en Theo Zwijnbergen) zouden willen hebben. Dat is mogelijk. In JT9 (*De Alzheimer Doorbraak*) wordt deze informatie gegeven in het Voorwoord. Maar, zoals hierboven aangegeven, deze info is niet noodzakelijk om het JT11-verhaal te kunnen appreciëren.

Hoofdstuk 1

Sabine Leeftang

Sabine Leeftang verwachtte bezoek. Bezoek van een oude en dierbare vriend die regelmatig langs kwam. Gewoon, om met haar te knuffelen. Met haar pikantste ondergoed aan, donkerrood deze keer, en daarover een dure zijden en half doorzichtige ochtendjas, was ze klaar om hem te ontvangen. Ze had net de avondkrant open geslagen, toen er werd gebeld. Haar vriend was ruim een half uur te vroeg, zag ze, maar toch liep ze zonder aarzelen naar de voordeur en deed hem open. Voor de deur stond, tot haar verrassing, echter iemand anders. Hij droeg een lange jas met diepe zakken. Een capuchon over het hoofd. Ze kende hem niet en had dus direct spijt dat ze de deur zo spontaan had geopend. Zich niet bewust van de schaarse kleding die ze aan had, vroeg ze de onbekende figuur waarom hij had aangebeld. Zijn antwoord was: "Ik kom afscheid nemen!" Ze herkende zijn stem ook niet. Ze besloot hem zo snel mogelijk weg te werken. "Okay, tot ziens dan," zei ze vlug en wilde de deur weer sluiten.

Maar hij zette zijn voet in de opening en duwde haar naar binnen. Met een snelle beweging haalde hij een flink mes uit zijn jas en stak toe. Ze was te verrast om zich te verweren.

Nadat de bezoeker zijn jas had uitgetrokken en plastic handschoenen had aangedaan, keek hij wat rond. Op zijn gemak maakte hij het mes schoon onder de keukenkraan en stopte het daarna weer in zijn jas. Daarna pakte hij het zilveren sleuteltje dat aan een kettinkje om haar hals hing en ging op zoek naar waar het sleuteltje bij hoorde. In de slaapkamer vond hij wat hij zocht. Het kluisje was verwerkt in het nachtkastje en kon zonder problemen worden geopend. Tevreden telde hij de biljetten die erin waren opgestapeld, stak ze in zijn broekzak, sloot het kluisje en hing het kettinkje weer voorzichtig om de hals van de dode vrouw. Daarna vertrok hij, liet de voordeur op een kiertje staan en verdween in het donker.

De schoonmaakster, een vrouw uit Oekraïne die nauwelijks Nederlands sprak, vond het lijk van Sabine Leeftang de volgende ochtend. Nietsvermoedend had ze de deur met haar huissleutel open gedaan om vervolgens bijna te struikelen over het dode lichaam van haar werkgeefster. Het lag in de gang, in een grote plas gestold bloed.

Ze belde geschrokken het alarmnummer en probeerde in gebrekkig Engels uit te leggen wat er aan de hand was. De ambulance was er binnen het kwartier, maar de verpleegkundige concludeerde al snel dat dit een politiezaak was. De vrouw op de vloer was door meerdere messteken in haar borst gedood. Het lijk was al koud, dus het moest uren ge-

leden gebeurd zijn. De man belde de politie, kreeg uiteindelijk een assistent van hoofdinspecteur Drongelen aan de lijn die beloofde dat de politie zo vlug mogelijk zou komen. Inderdaad arriveerde inspecteur Stefan Drongelen met een agent een twintigtal minuten later in het appartement waar het lichaam was gevonden. De politiemensen hadden het vlug gezien. De agent maakte foto's, terwijl Stefan met het ambulancepersoneel overlegde of een politiewagen het dode lichaam naar het politiebureau kon vervoeren voor een autopsie door een politiearts. Op het politiebureau zouden ze wel uitzoeken wie de vrouw was en of ze familie of vrienden had die haar identiteit konden bevestigen. Dat het hier om een gruwelijke moord ging, was voor iedereen duidelijk. Na een zorgvuldig onderzoek van het appartement werd het lijk afgevoerd met een politiewagen. Stefan en zijn agent namen alleen de handtas van de vrouw en wat papieren uit haar bureau mee.

Het team van inspecteur Drongelen ging voortvarend te werk en nog voor de lunch waren de meeste gegevens binnen. Het appartement had als eigenares mevrouw Sabine Leeftang, 29 jaar oud. Zij was ook de enige bewoonster van het appartement, hoewel ze was getrouwd met een zekere heer Harm Kleister. Zijn mobiele-telefoonnummer stond op een briefje op het mededelingenbord dat in het appartement aan de muur hing. Toen de echtgenoot werd gebeld, bleek hij in Utrecht te zitten waar hij feitelijk woonde. Inspecteur Drongelen vertelde hem dat zijn vrouw was overleden door een bizar ongeluk en of hij naar Nijmegen wilde komen om haar te identificeren en wat vragen te beantwoorden. Ook vroeg hij of er andere familieleden waren die benaderd kon-

den worden. De kersverse weduwnaar had geen bezwaren om nog dezelfde dag naar Nijmegen te rijden en dacht dat hij daar rond vijf uur wel kon zijn. Zijn vrouw Sabine had verder geen familie in Nederland. Toen Stefan vroeg of de heer Kleister het politiebureau in Nijmegen wist te vinden, vertelde hij dat hij geboren en getogen was in die stad. Hij wist er de weg. Hij was toch van plan geweest deze week naar Nijmegen te komen, want over een paar dagen, op de zaterdag, zou zijn middelbare school haar 200-jarig bestaan vieren. De school had een grootse reünie van oud-leerlingen en oud-medewerkers georganiseerd en daar wilde hij niet ontbreken. Ook zijn vrouw Sabine had zich ingeschreven voor dat festijn, maar hij begreep dat zij er niet bij zou kunnen zijn.

De heer Kleister had woord gehouden en zat op het eind van de middag tegenover inspecteur Drongelen. Ze hadden het lijk van de vermoorde vrouw aan hem laten zien en hij had bevestigd dat dit Sabine Leeftang, zijn wettige echtgenote, was. Stefan had met enig ontzag naar de forse figuur van de heer Kleister gekeken. Hij leek qua postuur op zijn grote judoheld Anton Geesink. Een zwaargewicht dus. Toen ze tegenover elkaar aan zijn bureau zaten, zette hij een recorder aan om het gesprek op te nemen.

“Hoe lang bent u al getrouwd met mevrouw Leeftang?”

“Ruim drie jaar, inspecteur. Maar we kennen elkaar al vanaf de eerste klas van de middelbare school. Het VWO van het Koning Willem I College aan de Oranjesingel.”

“Maar u woont nu in Utrecht, begrijp ik?”

“Klopt. Ik heb daar een filmstudio. Sabine en ik produceren films.”

“Interessant. Wat voor films zijn dat?”

De reus tegenover hem antwoordde zonder enige schroom. “Pornofilms, inspecteur. Sabine en ik spelen in onze films meestal de hoofdrol. Ze verkopen vrij goed, moet ik zeggen, dus blijkbaar zijn de liefhebbers tevreden over onze acteerprestaties. We zien elkaar echter zo dikwijls tijdens de opnames, dat we op onze vrije dagen liever alleen zijn. Sabine in Nijmegen en ik in Utrecht. Ik had op de avond van haar dood in Utrecht opnames voor onze nieuwste film. Dat kunt u laten checken als u dat wilt.”

“Dat zullen we zeker doen. Uw vrouw was die avond blijkbaar alleen thuis en ontving de moordenaar alsof het een bekende was, want er waren geen sporen van inbraak of een worsteling. Enig idee wie dat kon zijn?”

“Helaas niet, inspecteur. Mijn vrouw had haar eigen vrienden en vriendinnen in Nijmegen en was zelden alleen, is mijn ervaring. Ik denk dat ze inderdaad een vriend of kennis verwachtte. Maar wie dat kon zijn? Ik weet het niet.”

“Ook haar kleding duidde erop dat ze de bezoeker goed kende.”

Harm knikte. “Dat was een beetje haar stijl. Ze was best trots op haar mooie lichaam en liet het graag zien.”

“Eerlijk gezegd vind ik dat u niet erg verbaasd of verdrietig bent dat uw echtgenote is overleden. Of vergis ik me daarin?”

Weer kwam het antwoord snel. “Mijn vrouw was meer een zakenvriendin voor mij dan een *‘partner for life’*. Ik zal haar missen als tegenspeelster in mijn films, maar ze is, neem ik aan, vervangbaar. Ik vind het vooral verdrietig voor haar dat ze dood is, want ze was nog jong en had nog een heel leven voor zich.”

“Het moet iemand zijn geweest die haar haatte. Twee messteken gingen door haar hart, maar in totaal had ze elf steken in haar bovenlichaam. Alsof de moordenaar er maar geen genoeg van kon krijgen haar te beschadigen. Hebt u echt geen idee wie die bekende kon zijn?”

“Het spijt me. Sabine was een hartelijke meid die eigenlijk met iedereen goed kon opschieten. Ik zou niemand kunnen noemen die haar kwaad zou willen doen. Het moet een psychopaat of seksmaniak zijn geweest.”

“Dat is mogelijk. Ik heb op dit moment geen vragen meer, maar u moet wel voor ons beschikbaar blijven. Waar verblijft u deze dagen?”

“In het appartement van mijn vrouw als dat, wat u betreft, mogelijk is. Ik ben mede-eigenaar van dat pand. Ik neem aan dat jullie het onderzoek ter plaatse hebben afgerond?”

“Dat hebben we inderdaad. U kunt dus inderdaad in dat appartement verblijven wat ons betreft. Wat zijn uw plannen voor de eerste dagen?”

“Eerst moet ik zorgen dat ik vanavond en morgen iets te eten heb. Verder moet ik de crematie regelen. Die probeer ik in de volgende week, na de schoolreünie, te plannen. En ik moet het huis een beetje opruimen, want het zal wel verkocht moeten worden. Over een paar dagen, aanstaande zaterdag, is de schoolreünie van het Willem I College en daar wil ik graag naartoe. Dus ik ben ook na het weekend zeker nog in Nijmegen.”

“Ik heb het nummer van uw mobiele telefoon, dus we kunnen u bereiken. Ik zal u begin volgende week bellen om te bespreken hoe we verdergaan. Is dat okay voor u?”

“Graag, want ik moet na de crematie wel weer aan het werk in Utrecht, begrijpt u? Kan ik nu gaan?”

Stefan knikte. De reus stond op, pakte zijn jas en liep met forse stappen de kamer uit. Stefan wist niet wat hij van deze kerel moest denken, maar hoopte hem nooit op de judomat te ontmoeten.

Het buurtonderzoek leverde wel wat op. Een jonge vrouw had die avond zoals gewoonlijk haar hondje uitgelaten. Ze was op de parkeerplaats voor het appartementencomplex bijna omvergereden door een zwarte Mercedes. De man die uitstapte had zijn excuses gemaakt en was daarna het complex binnengegaan. Ze kende hem niet, maar even later was hij gehaast weer naar buiten gekomen, in de auto gestapt en had hij met gierende banden de parkeerplaats verlaten. Ze vond het heel verdacht, vertelde ze de inspecteur, en had daarom met haar mobieltje het nummerbord gefotografeerd. Toen ze hoorde dat een van de bewoners die avond was vermoord rond het tijdstip dat ze haar hond uitliet, had ze argwaan gekregen en had ze haar ervaring bij de politie gemeld. De politie kwam er, dankzij de foto, snel achter dat de zwarte Mercedes toebehoorde aan de heer Max Nevel, de manager van een grote supermarkt in Hatert. Stefan besloot deze heer Nevel te zijner tijd een bezoekje te brengen.